

Arnhem, 2 oktober 2022

Lieve Vera en Khadija,

Wanneer de waanzin over de wereld raast,
is het moeilijk soms het licht in eigen hoofd te houden.

Ik snap dat.

Op internet bestaat het fenomeen; *how can I make this about me*,
waarbij al dan niet bekende Nederlanders belachelijk worden gemaakt
wanneer ze het wereldnieuws op zichzelf betrekken
en hun eigen ervaringen in het epicentrum van de actualiteit plaatsen,
vaak begeleid met de tekst 'het komt nu toch wel erg dichtbij.'

Maar ik snap het wel.

Ieder mens is toch de eigen maat der dingen,
verhoudt zich tot de wereld vanuit een hoofd
dat zichzelf tot hoofdpersoon bedenkt.

En dan kan dat hoofd twee kanten op:
eigenbelang of empathie,
ik vrees het eerste, hoop het tweede
en modder, mens dat ik ben,
tussen die twee het leven door.

Zeker nu de deuren thuis beginnen klemmen
het huis krimpt, kreunt, mij binnenhouden wil,
de wereld krap om het lijf voelt, benauwd,
en ik weg wil duiken in de dagen waarin alles;
– huis, tijd, wereld, hoofd – aanvoelt als een kooi.

Ik probeerde deze week mijn blik naar boven te verleggen,
toen Jupiter dichterbij kwam dan ooit in mijn jaren,
maar de oppergod en ik werden gescheiden door bewolking.

Ik keek naar boven en zag hetzelfde grauw
als dat ik zag toen ik naar binnen keek.

Ja, het duurt bij mij altijd even
voor ik het idee van kooi
in mijn hoofd vervangen heb
door het idee van knus.

Maar dat komt wel. Want ik heb geluk.
Ik heb geen Romeinse goden nodig die zich achter wolk verbergen;
de mensen om mij heen zijn mij veel liever
en bovendien ook stukken dichterbij.

En als ik dat dreig te vergeten,
helpen mijn klemmende deuren mij.